

KHALID BOUDOU

DE KLAP

**HOE EEN VAKANTIE VAN VIER VRIENDEN
EINDIGT IN EEN NACHTMERRIE**

kluitman

Krant van vandaag

Het Spaanse vakantie-eiland Mallorca kampt al jaren met toenemend uitgaansgeweld onder jongeren. In de nacht van vrijdag op zaterdag werd een achttienjarige inwoner van het eiland voor dood achtergelaten. De politie beschouwt een zeventienjarige Nederlander als hoofdverdachte; hij is na het incident spoorloos verdwenen. Momenteel wordt er intensief naar hem gezocht in de omgeving van Port d'Andratx, waar iemand is gezien die aan zijn signalement voldoet. Of zijn drie vrienden er ook bij betrokken zijn, wordt nog onderzocht. Hoewel ze het eiland niet mochten verlaten, zijn ook zij inmiddels spoorloos. De politie is tevens naar hen op zoek.

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_novelles op Instagram.

Nur 284 / W052501

Bisac YAF001000 / YAF058120

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXV Tekst: Khalid Boudou

Omslagontwerp: Sproud

Omslagbeeld: © Lyn Randle / Trevillion Images

Foto auteur: © Mark Uyl

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor
het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl



BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOF LEVERANCIER

**VIER DAGEN
EERDER**

Donderdag

WE GAAN VLIEGEN!

‘Dit wordt onze gruwelijkste vakantie ooit!’ roept Ryan uitgelaten.

In Denzels grote tuin dreunt de reggaeton luid uit de partybox. Morgenvroeg brengt Denzels moeder, mevrouw Pinas, ons naar Eindhoven Airport, en we zullen in de vroege middag op Mallorca landen. Wekenlang leefden we in een roes van voorpret toe naar dit moment. Samen vliegtickets uitzoeken, een betaalbaar hotel regelen, lachen en dromen; het gaf me het gevoel dat we eindelijk de zwaarste periode van ons leven konden afsluiten. Deze vakantie was de welverdiende beloning voor alles wat we hadden doorstaan.

Maar eerst moest er nog iets belangrijks gebeuren: eindexamen doen. De spanning steeg toen bleek dat Sem een her voor wiskunde had, gelukkig slaagde hij ook! Nu zijn we er helemaal klaar voor: op naar zon, zee en feesten.

‘We gaan hard vliegen!’ roep ik met uitgestrekte armen.

Ryan, met zijn slanke maar gespierde postuur, gladgeschoren gezicht en stijlvolle zwarte kuif, worstelt nog steeds met zijn koffer.

Zoals altijd had hij op het laatste moment nog van alles moeten kopen. Nu probeert hij, door er met zijn volle gewicht op te knielen, zijn koffer dicht te krijgen.

‘Ryan, je mishandelt die koffer! Hoeveel haarwax probeer je erin te proppen?’ vraag ik lachend.

‘Milo, gast, je weet toch dat ik alleen al vijf potten nodig heb voor mijn krulletjes beneden!’ grapt hij.

Als ik naar binnen kijk, zie ik dat Denzel staat te klungelen met een weegschaal en de rest van de koffers. Denzel, lang met steil blond haar, tilt de koffers een voor een op en zet ze als een strenge douanier op de weegschaal.

‘Sem! Jouw koffer is te zwaar, pannenkoek!’ roept hij. ‘Achtien kilo! We mogen maar vijftien kilo ruimbagage per persoon! Je krijgt gezeik bij de incheckbalie!’

Sem heeft kort zwart haar, brede schouders en is zonder twijfel de sterkste van ons allemaal. Niet voor niets is zijn bijnaam Grizzly. Alles aan Sem ademt kracht: zijn borstkas, zijn benen, zelfs zijn kaaklijn. Naast hem voel ik me net een Amsterdams paaltje, met mijn smalle schouders en korte bruine haar.

‘Boeien! Het favoriete speeltje van je moeder zit erin, zwerver!’ grapt Sem vrolijk. Ik barst in lachen uit en geniet van de broodjes die mevrouw Pinas, gelukkig nog aan het werk dus ver buiten gehoorsafstand van Sems grap, voor ons heeft klaargemaakt.

Vrijdag

JE BENT EEN KNUPPEL!

De man achter de incheckbalie kijkt streng en is onbuigzaam.

‘Ik kan er niks anders van maken. Lozen of betalen, jongens!’

Sems koffer is drie kilo te zwaar, en die van Ryan zelfs vier. De man bij de balie heeft een Arabisch uiterlijk, en Ryan gooit zijn charmes in de strijd en probeert daar met wat geslijm zijn voordeel uit te halen.

‘Serieus meneer, we zijn toch broeders? Echt, u ziet eruit als een vriendelijke man. Onze weegschaal had stress, weet u. Please, laat ons, God zal u ervoor belonen!’

De medewerker blijft ijskoud.

‘Ik word niet door God betaald, maar door Transavia,’ antwoordt hij kalm. ‘Regels zijn regels. Jullie hebben betaald voor vijftien kilo ruimbagage, dat is wat ik mag toelaten. Anders betaal je twaalf euro per extra kilo.’

Iedereen krijgt de slappe lach, maar dan kijken de boys vragend naar mij: wat nu? Achter ons begint een wit overhemd met

roze trui nonchalant over zijn schouders geslagen ongeduldig te zuchten.

‘Rustig aan, directieurtje,’ zegt Denzel kalm. ‘Relax, het is vakantie.’

‘Wat gaan we doen, jongens?’ vraagt de baliemedewerker, nu ook wat ongeduldig. ‘Betalen of spullen wegdoen?’

We stappen uit de rij om te overleggen. Uiteindelijk besluiten we ons vakantiebudget te redden door wat spullen achter te laten.

‘Ik zei het toch,’ moppert Denzel. Hoofdschuddend kijkt hij Ryan aan. ‘Al die haarshit en zo kan je daar ook kopen, hoor.’

Als we zoeken naar spullen die we kunnen wegdoen, ontdekken we tot onze verbazing dat Sem een uitschuifbare metalen knuppel in zijn koffer heeft gestopt.

‘Grizzly? Wat moet je daarmee?’ vraagt Ryan.

‘Je weet maar nooit wat er kan gebeuren daar,’ antwoordt hij serieus.

Ik kijk Sem geschrokken aan. ‘Doe normaal,’ fluister ik fel. ‘We hebben geluk dat we die koffer nog niet hebben ingecheckt, anders hadden ze ons misschien wel uit het vliegtuig getrokken. We gaan niet naar een oorlogsgebied!’

Sem zucht. ‘Prima, whatever, zwervers,’ bromt hij en hij gooit de knuppel met tegenzin weg. Hij laat zijn gebalde vuist zien. ‘Met deze harde hand kunnen we ons ook verdedigen.’

‘Tegen wie?’ vraag ik. Ik kijk Denzel aan, hopen op steun, maar hij lacht alleen maar.

‘Ach, het was maar een AliExpress-stokje, Milo,’ zegt hij kalm.

Uiteindelijk kan ik er wel om lachen. De sfeer blijft top en we

verdelen het verlies. Zo geef ik een dik strandlaken op, zodat Ryan een van zijn twee grote potten haarwax in mijn koffer kan stoppen.

Terug bij de balie blijkt Sem nog steeds een kilo te veel te hebben, maar de medewerker is nu wat milder.

‘Ik wens jullie een fijne vakantie!’ zegt hij met een glimlach.

‘Dat gaat zekertjes lukken!’ roept Ryan terwijl hij snel de paspoorten van de balie grist.

LA GUITARRA

In de bus op weg naar ons hotel voelen we meteen de levendige sfeer van onze vakantieplaats El Arenal, gelegen aan de zuidkust van het Spaanse eiland.

‘Het is half twee,’ zegt Denzel.

‘Chill, supertijd voor een lekker begin!’ kraait Ryan.

Terwijl we onder een stralende zon langs de boulevard rijden, worden we begroet door opzwepende dancemuziek, wuivende palmbomen, volle stranden en een kalme zee, schitterend blauw zoals het mooiste shirt van het Italiaanse voetbalteam.

‘Wajow, kijk al die chicks!’ zegt Ryan genietend, zijn gezicht tegen het raam gedrukt. ‘Check die lange blonde, gruwelijk hoe ze loopt... als een jagend luipaard, ik zweer het!’

Ik schiet in de lach en we tikken onze vuisten tegen elkaar.

‘Gast, we zijn hier niet in de dierentuin!’ roept Denzel. ‘Ryan heeft maar één ding in zijn koppie. Laatst was ik met hem in de Appie. Achter de kassa zat een mooie meid. En na het afrekenen

vraagt ze: “Wil je het bonnetje?” Zegt Ryan: “Nee, maar jou wil ik wel!” Ze gaan hem echt een keer opsluiten!’

Ik heb inmiddels buikpijn van het lachen. Sem is de enige die niet lacht. Met een afwezige blik en zijn hoofd schuin tegen het raam, staart hij naar buiten. De bus draait een zijstraat in en via een wat bochtige binnenweg komen we bij een groot wit gebouw. ‘Hé... dit is het volgens mij,’ zeg ik. ‘Hotel La Guitarra. Ons hotel!’

Ik kijk omhoog en herken het logo dat ik op de foto’s op internet zag: een grote gitaar.

‘Op de foto’s leek het luxer. Dit is meer de Bijlmerbajes, man,’ reageert Ryan lachend.

‘Op internet ziet alles er frisser uit,’ zeg ik, ‘maar het schijnt een prima hotel met ruime appartementen te zijn. Dit was het enige betaalbare hotel. Ik las dat het vernoemd is naar een beroemde gitarist die hier vaak verbleef. Die man was zo goed dat ze hem “De Gitaar” noemden.’

‘Fantastisch, Milo,’ verzucht Denzel. ‘Eet je elke dag Wikipedia bij het ontbijt of zo?’

‘Echt een gigantische nerd,’ gaat Ryan verder. ‘Straks ligt Milo met een mooie chick op bed, helemaal klaar voor actie, en dan begint hij: “Wist je dat dit hotel vernoemd is naar een beroemde gitarist?” Ik zweer het, ze boekt meteen een ticket naar huis!’

We kunnen maar niet stoppen met lachen. Dan stopt de bus en gaan de deuren met een sissend geluid open. Ryan geeft Sem een tik. ‘Kom Grizzly, eruit met die dikke boomstambenen van je. En wat is er met je, gap? Je lijkt wel duizenden kilometers ver weg met je grote hoofd!’

EEN GEVAARLIJK BOMMETJE

Het is wat ouderwets ingericht, maar we hebben een schoon en ruim appartement op de vijfde verdieping, compleet met keuken. Als we na het inchecken onze spullen hebben gedumpt, besluiten we onze vakantie te beginnen met een drankje bij het zwembad. We dragen allemaal dezelfde hippe, roze zwembroek.

‘Gasten, waarom hebben we eigenlijk voor deze kleur gekozen? We lijken net een groepje asociale barbies!’ roept Ryan terwijl hij voor de spiegel op zijn platte buik trommelt. ‘En Grizzly ziet eruit als een opgepompte flamingo!’

Lachend tilt Sem Ryan op en laat hem op het bed vallen. ‘En jouw bek is groter dan je lichaam,’ grapt hij.

Alle ligstoelen bij het zwembad zijn bezet. We gaan op de rand van het zwembad zitten, terwijl Sem naar de bar loopt om drankjes te halen. Hij komt terug met twee baco’s voor zichzelf en een margarita voor Denzel. Ryan en ik drinken geen alcohol.

‘Hier, lady’s,’ zegt Sem grijnzend terwijl hij ons twee Red Bulls overhandigt. ‘De kindercola was op.’

‘Waarom meteen twee baco’s?’ vraag ik.

‘Milo? Dit is toch niks?’ reageert Sem wat geïrriteerd. Hij verandert snel van onderwerp. ‘Ik heb een raar smaakje in mijn mond. Heb je kauwgom?’

Ik geef hem het pakje. ‘Er zit er nog maar één in.’

De aandacht gaat weer snel naar Ryan, die naar de overkant van het zwembad wijst, waar een man met een enorme buik staat, zijn handen in zijn zij.

‘Check die regenton daar!’ roept Ryan. ‘Mijn lieve papa had ook zo’n aardappelzak. Daarom was ik altijd blij als de ramadan begon. Aan het eind kon hij tenminste weer door de voordeur!’ Ik schiet kort in de lach, maar val direct stil. Ik kijk om me heen. Droevige blikken worden uitgewisseld, terwijl lippen op elkaar worden gebeten en flauwe glimlachjes verschijnen.

Ik denk aan papa en onze liefde voor voetbal. Twee jaar geleden nam hij me mee naar Barcelona om te genieten van de topwedstrijd tussen Barça en Real Madrid. Eerst bezochten we het FC Barcelona-museum, waar ik al helemaal in de sfeer kwam. Daarna verraste papa me met een supercadeau: een gesigneerd shirt van mijn held, trainer en oud-speler Xavi. Barça verloor met 2-1, maar we hadden een ongelooflijk mooie dag samen.

‘God hebbe zijn ziel,’ fluister ik zacht.

‘Van al onze vaders,’ vult Denzel aan.

Sem loopt weg.

We zijn op vakantie om even niet aan die moeilijke periode te denken, dus als ik vier vrije stoelen zie, wijs ik er snel naar. Ik gooi mijn handdoek en de bal neer, en trek mijn shirt uit, klaar voor de eerste duik. Eindelijk! Achter elkaar plonzen we het water in. We zwemmen wat baantjes, spelen met de bal en gaan daarna op de strandstoelen liggen om door de zon gekleurd te worden. Ik wil bruiner terugkomen dan pure chocola!

Sem is stil en kijkt wat onrustig rond. Hij checkt zijn telefoon, loopt weer naar de bar en haalt nog twee baco's.

'Je gaat wel erg snel,' merkt Ryan op, terwijl zijn bezorgde blik mij smeekt om er ook wat van te zeggen. We kennen hem, we weten hoe hij kan zijn als hij te veel gedronken heeft.

'Heb je die eerste twee echt al op?' vraag ik.

'Ja, hoezo, bro?' vraagt hij geërgerd. 'Kom op, Milo, gaan we nu al zo beginnen? Ik ben hier niet op een kinderfeestje. En die gierige Spanjaarden doen er meer cola dan Bacardi in,' bromt hij terwijl hij grote slokken neemt. Met een klap zet hij zijn glazen neer en rent naar het diepste deel van het zwembad. Zijn voeten pletsen op de natte tegelvloer. Met gespreide armen duikt hij de lucht in en splasht met een grote, harde plons het water in. Vlakbij, op de rand, zit een man met een klein meisje. De man trekt het kind beschermend tegen zich aan en werpt een moordende blik op Sem.

'Wat ben je aan het doen, gestoorde gek?!' roept hij in het Engels met een zwaar Duits accent. Tot mijn verbazing zie ik Sem naar de man toe zwemmen. Denzel en ik lopen snel zijn richting op. Sem komt met een kwaad gezicht uit het water. Alle ogen in en rondom het zwembad zijn nu op hem gericht. Sem, met zijn grote,

gespierde armen maakt zich breed en gaat dreigend voor de man staan. Hij tikt hem lichtjes op zijn hoofd.

'Wie is hier gestoord?' Hij pakt de opblaasbare speelgoedvis die naast het meisje ligt. 'Moet ik deze soms in je grote mond stoppen?' dreigt Sem.

De man trekt het bange kind nog dichter tegen zich aan en kijkt om zich heen voor hulp. Ik grijp Sem bij zijn arm, terwijl Denzel voor hem gaat staan.

'Wat doe je, Grizzly?!' vraag ik kwaad. 'Die man heeft gelijk. Je springt toch niet zo in een vol zwembad? Dan kan je iemand verwonden!'

Sem reageert niet. Hij staart wazig voor zich uit, alsof hij me niet hoort. Hij heeft een rare blik in zijn ogen.

'Bro, als die *schweinhund* nog één keer zoiets zegt, stuur ik hem terug naar Duitsland of waar hij ook vandaan komt,' mompelt Sem.

Met een blik geef ik Denzel het signaal om Sem mee te nemen. Terwijl ze teruglopen, haal ik een ijsje voor het meisje en bied ik mijn excuses aan.

'Sorry,' zeg ik. 'Onze vriend heeft niet veel geslapen.'

HALLO ALMELOW

We zijn er helemaal klaar voor: onze eerste avond op Mallorca. Strak in onze zomeroutfits, fresh en tiptop verzorgd. Ryan en ik dragen allebei een zwarte linnen broek met een wit poloshirt, terwijl Sem en Denzel voor een witte korte broek en een glanzend zwart overhemd met korte mouwen hebben gekozen. En om het af te maken hebben we alle vier dezelfde witte Nike-sneakers aange trokken.

Op de drukke boulevard flikkeren neonlichten overal om ons heen, gelach en geschreeuw vullen de lucht, en vrolijke beats stromen uit de bars en clubs. Ryan loopt dansend voor ons uit, vliegend van energie; het lijkt wel of de zon zijn ADHD een extra boost heeft gegeven. Zowat om de seconde roept hij luidkeels: 'Wajow!'

Als er twee chips etende meisjes langslopen, steekt Ryan enthousiast zijn arm uit.

'Dames, lady's, mooie señorita's met de lekkere *patatas fritas*,' ratelt hij met een brede glimlach. De meisjes, één met lang blond

haar, een wit topje boven een grijs rokje, de ander met zwart haar en een blauw topje boven een witte spijkerbroek, kijken hem weg. Ryan geeft niet op.

'Wow, echt mooie lady's!' zegt hij opgewekt in het Engels. 'Deed het pijn toen jullie uit de hemel vielen?'

'Wat moet die gladde clown?' horen we de blonde in het Nederlands mompelen. Ryan gooit zijn handen in de lucht.

'Ah, jullie zijn gewoon Nederlands!' roept hij, nog enthousiaster.

De meisjes lijken iets te ontspannen. Denzel, met duidelijk een oogje op het blondje, komt dichterbij en geeft ze allebei een hand.

'Hoe heten de dames?' vraagt Ryan.

'Esmee,' zegt het blonde meisje, 'en dit is mijn vriendin Lisa.'

'Leuk jullie te ontmoeten! Ik ben Ryan, *the fast and furious!* Je mag me ook gewoon Ray noemen of...'

'Rat,' grapt Denzel. Dan begint Ryan ons voor te stellen. Hij wijst naar mij.

'Dat is Milo. Hem hebben we gratis gekregen van het asielzoekerscentrum!' We proesten het uit.

'En die brede kast daar is Sem, onze Grizzly. We moeten hem elke dag oppompen, maar hij is een perfecte beveiligder!' Sem steekt zijn middelvinger op met een grijns. Ryan tikt Denzel op de schouder.

'En dit is Denzel. Hem hebben we erbij voor eh... hoe heet dat... o, ja, het diversiteitsbeleid. Hij is de witste en blond. Zo vallen we wat minder op bij de politie, snap je?'

'En jij dan? Waarom hebben ze jou erbij gehaald?' vraagt Lisa lachend.

‘Ik had van de reclassering de keuze: werken in een varkensstal of met deze zieke gasten mee. Ik koos voor de varkensstal, maar die zat al vol, dus dat.’ We blijven maar lachen.

‘Maar waar komen jullie vandaan?’ vraagt Denzel.

‘Almelo. En jullie?’

‘Almelo?’ Ryan schiet in de lach en wijst naar Denzel.

‘Hij komt ook uit Almelo! Verhuisd naar Almere, waar we nu allemaal wonen. Hij praatte eerst ook met zo’n accent: *Almelow!*’

Iedereen lacht, behalve Sem. Hij staart afwezig in de verte. Plotseling loopt hij weg, in de richting van een van de cafés. Even later komt hij terug met twee shotjes in zijn hand. Ik verwacht dat hij er één aan Denzel zal geven, maar zonder aarzeling slaat hij ze allebei achterover. Daarna stopt hij zijn handen in zijn zakken en loopt voor ons uit.

‘Kom, laten we gaan. Of willen jullie hier de hele avond blijven staan?’ broemt hij met een serieuze uitdrukking.

Ik wil iets zeggen, maar slik mijn woorden in. In plaats daarvan kijk ik bezorgd naar Ryan en Denzel. Wat is er toch met Sem aan de hand? Denzel kijkt me aan, zucht diep en schudt dan zijn hoofd, alsof hij nu geen zin heeft in mijn gezeur. Volgens hem verpestten mijn angstige reacties de sfeer in de vriendengroep. Tijdens onze lange gameavonden zei Denzel vaak dat ik negatief ben veranderd. Op het examenfeest had hij te veel gedronken en wilde laxeerpoeder in het drankje van zijn meest gehate docent doen. Hij ging helemaal los toen ik hem probeerde tegen te houden. Hij schold me uit voor mieziger schijterd en nog veel meer.

Ryan maakt zich nergens druk om. De zelfverzekerde versierder

grijpt enthousiast Lisa’s hand en knipoogt uitdagend.

‘Kom! *Let’s go*, wij zijn van het feestteam en wij trakteren! En jullie mogen bepalen waar we heen gaan!’

De meiden nemen ons mee naar Café Jopie XL, een typisch Nederlands tentje waar het natuurlijk vol zit met... Nederlanders. Sem lijkt hier wel op zijn plek te zijn. Samen met Denzel slaat hij het ene drankje na het andere achterover. Wanneer het lied ‘Bloed, zweet en tranen’ uit de speakers knalt, slaan ze een arm om elkaar heen en zingen uit volle borst mee.

Sem lijkt volledig op te gaan in dit muziekmoment, met zijn ogen gesloten alsof de woorden van hem zijn en hij van binnen huilt. Ryan, Esmee en Lisa staan naast me.

‘Gaan we naar Mallorca om in een of ander gaar Hollands kroeghol te eindigen?!’ schreeuwt Ryan boven de muziek uit. ‘En straks een afterparty bij de Febo zeker?!’

Lisa geeft hem plagend een duw en stopt een haarlok achter haar oor.

‘Straks naar een betere tent. Rustig aan opbouwen,’ zegt ze lachend. ‘Blijven jullie de hele avond nuchter?’ vraagt ze, terwijl Ryan me enthousiast een blikje Red Bull in de hand drukt.

‘Ja,’ antwoord ik. ‘Ryan en ik drinken niet. Ik vind het niks, en hij mag geen alcohol. Hij is sowieso van zichzelf al gestoord genoeg.’

De meiden drinken bier, wat Ryan meteen aangrijpt als kans om weer een comedyshow op te voeren.

‘Ik vind dat jullie geen bier moeten drinken,’ zegt hij dramatisch. ‘Jullie zijn echt mooie *zina’s*, ik zweer het.’ Hij brengt zijn

vingers samen en kust ze alsof hij een Italiaan is die net de lekkerste pizza heeft geproefd. 'Jullie schoonheid kilt elk Instagram-filter.' Ik schud mijn hoofd terwijl de meiden het uitproesten van het lachen.

'Maarr,' gaat hij verder, 'mooie meisjes drinken dus geen bier! No way! Bier is meer voor mannen die denken: wat maakt het uit. Mijn leven is lelijk, mijn vrouw is lelijk, dan maar een bierbuik waarin ik mijn lelijke slappe ventieltje kan verstoppen!'

Ik barst weer in lachen uit, en om Ryan te pesten, bestellen de meiden nog twee biertjes. Sem komt erbij staan, zijn ogen nat en rood.

'Hoe is het hier?' vraagt hij traag. 'Zijn er al baby's gemaakt?'

'Kan niet beter!' roept Ryan enthousiast. 'Deze meisjes zijn te gruwelijk. Had ik niet verwacht van *Almelow*.'

Opeens grijpt Sem Esmee stevig bij haar pols en probeert haar mee te sleuren.

'Kom, lekker dansen,' gromt hij. In zijn ogen weer die vreemde, verwilderde blik waar Esmee duidelijk van schrikt.

'Hé, laat me los!' roept ze, haar stem trilt. Angst en verwarring flitsen door haar ogen terwijl ze tevergeefs haar arm probeert los te trekken. 'Nee, ik wil niet!' schreeuwt ze.

'Ik kan echt goed dansen, hoor,' zegt Sem met een geforceerde lach, zijn greep nog steeds stevig. Denzel stapt snel naar voren en slaat een arm om Sems schouder.

'Dansen? Of was je van plan haar arm eraf te trekken?' grapt hij.

Esmee, zichtbaar gespannen, rukt haar arm los en zet een paar stappen achteruit. 'Wat heeft hij?' vraagt ze geïrriteerd aan Denzel.

Sem begint ineens luid te lachen, alsof het allemaal een grap was. Hij heft zijn glas en neemt een grote slok.

'Dan niet, hoor! Ik dans wel alleen!' roept hij en hij rolt met zijn brede schouders. Ik zie dat we ons allemaal ongemakkelijk voelen, maar we lachen toch maar mee.

'Eh, wil er iemand wat drinken?' vraagt Denzel overdreven enthousiast in een poging de sfeer te herstellen.

Met een paar nieuwe drankjes en wat slechte grappen van Ryan trekt de spanning langzaam weg. In no time is het weer gezellig, en besluiten we verder te gaan, op zoek naar een betere plek om onze eerste vakantienacht goed te vieren.

KAPPEN OF KLAPPEN

De straat stroomt vol met jongeren, de meeste slingerend dronken. Overall liggen lege blikjes, flessen en verpakkingen waar voorbijgangers tegenaan schoppen. Er klinkt geschreeuw in verschillende talen en de terrassen zitten vol. Ik zie een meisje, nauwelijks gekleed, op een tafel dansen. De verschillende muziekstijlen dreunen door elkaar heen. Een man met een strandhoedje op probeert me een armbandje te verkopen. Ik protesteer, al is het maar omdat ik op internet las dat je een boete krijgt als je hier iets van straatverkopers koopt.

‘Ik geef het gratis, *my brother. Take it,*’ dringt hij aan.

‘No, no!’ roep ik en ik geef het armbandje terug. Eindelijk van hem losgekomen, merk ik dat alleen Sem nog naast me loopt.

‘Waar zijn Denzel, Ryan en de meisjes?’ vraag ik.

Sem glimlacht en wijst met zijn kin naar het strand.

‘Baby’s maken, denk ik.’

Nu we alleen zijn, vraag ik hem voorzichtig of alles goed met hem gaat.

‘Bro, wat is dat voor een duffe lerarenvraag?!’ mompelt hij verbaasd.

‘Nou, sinds we zijn geland, gedraag je je anders. Je drinkt veel en...’

‘Gast, iemand die Red Bull met een rietje drinkt, weet niet wat veel drinken is.’

‘Nee, maar je doet echt anders, Sem. Je neemt afstand van de groep... vanmiddag dat gedoe bij het zwembad... en net brak je bijna Esmees pols.’

Hij grijnst. ‘Nog even en je beschuldigt me van aanranding.’

Als ik hem bezorgd blijf aankijken, slaat hij een arm om me heen.

‘Bro, Milo, ontspan,’ zegt hij. ‘Maak je niet zo druk.’ Hij laat me los, lijkt even na te denken en zegt dan: ‘Weet je nog hoe we samen die oude vrouw hebben gered? Ze was met haar scootmobiel het koude water in gereden. Wie sprong meteen? Jij, Milo! Altijd de eerste! Nooit bang!’ Hij grinnikt en geeft me een speelse tik op mijn schouder. ‘En nu... altijd maar bezig met zorgen dat alles perfect gaat. Om eerlijk te zijn is dat behoorlijk irritant. Natuurlijk snap ik hoe het komt, maar Denzel, Ryan, ik... we zijn gasten met kloten zo groot als... als bloemkolen. Je hoeft echt geen oppas te spelen!’

Hij lacht hardop, kijkt me uitdagend aan en zegt: ‘En scoor snel een chick, zwerver. Voor je hier nog uitdroogt in de zon.’

Kort daarna sluiten Denzel, Ryan en de twee meiden met ogen die alles verraden zich weer bij ons aan. We besluiten naar Club 649

te gaan, de club waar je volgens de reviews gezien wil worden. Na een kort slijmbabbeltje met de portiers lukt het om binnen te komen, en worden we meteen opgetild door de dreunende beats van de muziek.

Ryan gooit zijn armen de lucht in. 'Almeloow is binnen, het feest kan beginnen!'

De meiden springen op, de armen wijd gespreid. 'Wooow!'

De geur van verschillende parfums dringt mijn neus binnen. Het stroboscooplicht flikkert over alle gezichten, terwijl lichamen in verschillende bewegingen over de dansvloer golven. De bas doet mijn hart sneller gaan, mijn ribben trillen, en de ritmische beats dwingen het publiek om te jumpen, te draaien... te leven!

Sem komt aanlopen met een dienblad vol drankjes. Voor de afwisseling spa blauw voor mij en Ryan, en voor zichzelf twee longdrinks.

'Wat zit daarin?' vraag ik Sem.

'Benzine,' antwoordt hij droog. Hij fronst geïrriteerd, zijn ogen zijn al flink glazig. 'Milo, wat heb ik je nou gezegd? Relax!' sneert hij, waarna hij een meisje met kastanjebruin haar en groene ogen bij haar arm grijpt. Ze draagt een blauw jurkje en heeft een fijn gezicht met sproetjes. Eerst schrikt ze. Ze rukt zich los en kijkt hem kwaad aan, klaar om weg te lopen. Maar wanneer onze blikken elkaar kruisen en ik haar geruststellend toeknik, ontspant ze en blijft toch staan.

'Hoe heet je?' vraagt Sem in het Engels.

'Josefine.'

'Josefine? Wauw! Waar komt die naam vandaan?'

'Ik ben Deens, maar ik was op weg om wat...' begint ze, maar Sem grijpt haar opnieuw bij de arm. 'Dit is mijn beste vriend Milo. Hij zag je en zei meteen: "Als ik ooit baby's maak, dan met een mooi Deens meisje."' Het meisje glimlacht wat ongemakkelijk.

Sem duwt haar in mijn richting en verdwijnt in de dansende menigte.

'Sorry, hij is een beetje eh...'

'Dronken,' vult Josefine lachend aan.

Even lijkt ze verder te willen lopen, maar ze blijft toch staan en al snel raken we verward in een gesprek over films en series zoals *Vikings* en *The Rings of Power*. Tot mijn verrassing blijkt ze net als ik een groot fan van Stephen King.

'Welk boek vond jij het beste?' vraag ik.

'Ik heb laatst de nieuwe gelezen,' antwoordt ze. 'Mooi, maar ik vind de oudere boeken nog steeds de betere, zoals *The Green Mile*. De film was ook super, maar het boek blijft beter.'

'Het boek is altijd beter!' zeg ik met een glimlach.

Na een korte stilte vraag ik: 'Ben je hier alleen?'

'Nee, met een vriendin, maar die voelde zich niet lekker. Dus dacht ik: go with the flow!'

'Dat is echt stoer van je!'

Ryan komt erbij staan en slaat een arm om mijn schouders. 'Zo zo... waar heb je deze prinses vandaan?' zegt hij plagend.

'Josefine. Ze is Deens,' antwoord ik.

'Ik zweer het, in Denemarken wonen alleen maar mooie meisjes.' Hij tikt met de achterkant van zijn hand tegen mijn borst. 'Deze boy is echt saai, grapje, hij is chill, je weet wel zo'n type bij